

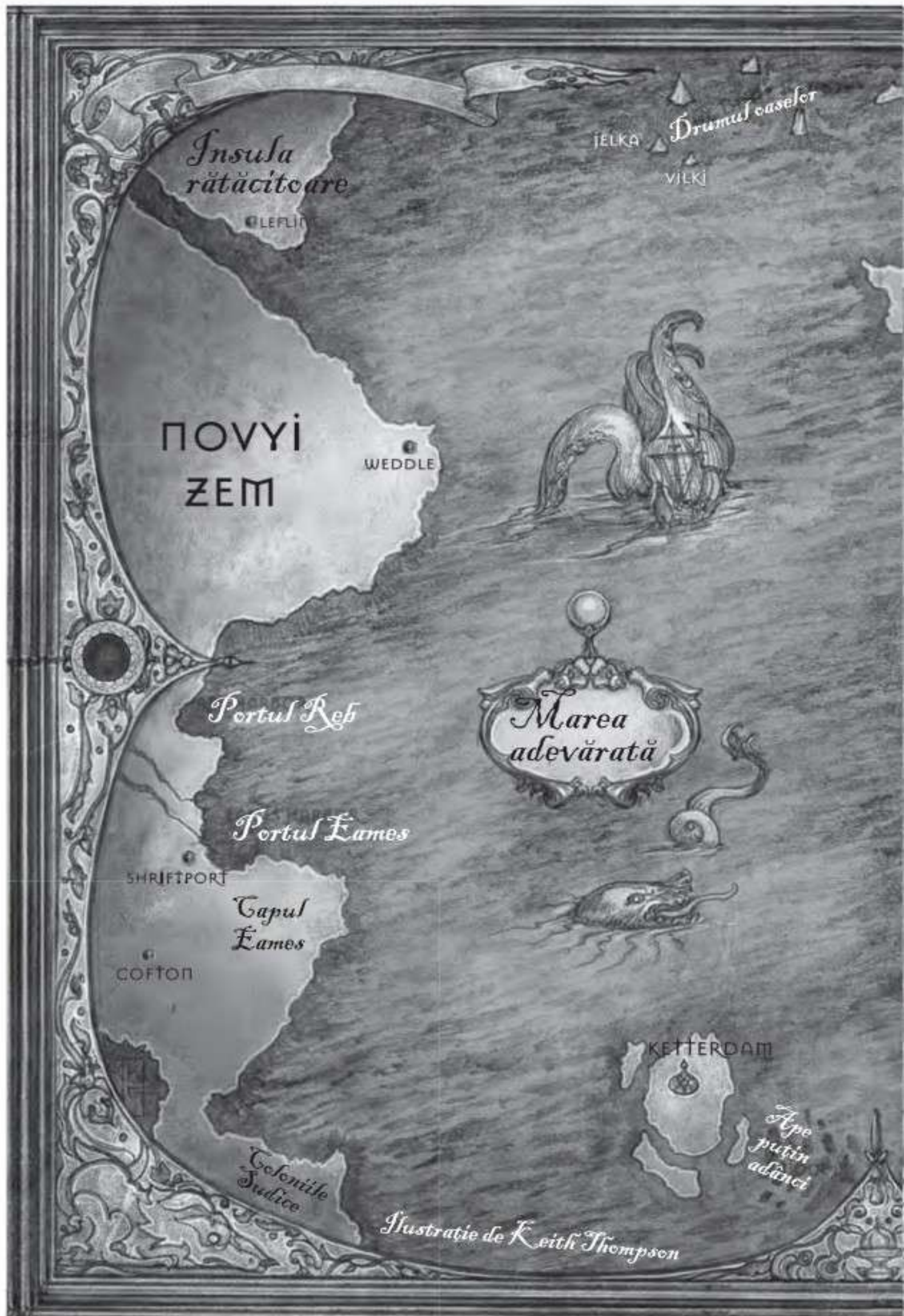
Leigh Bardugo

Regatul furtunilor

Traducere din engleză și note de
Laurențiu Dulman

*Pentru mama, care a crezut în mine
și atunci când eu nu mai credeam.*

*Insula
rătăcitoare*

LEFLIT

JELKA

Drumul caseilor

VILKI

ΠΟΥΥΙ
ΖΕΜ

WEDDLE

Portul Reș

Portul Fames

SHRIEPORT

*Capul
Fames*

COFTON

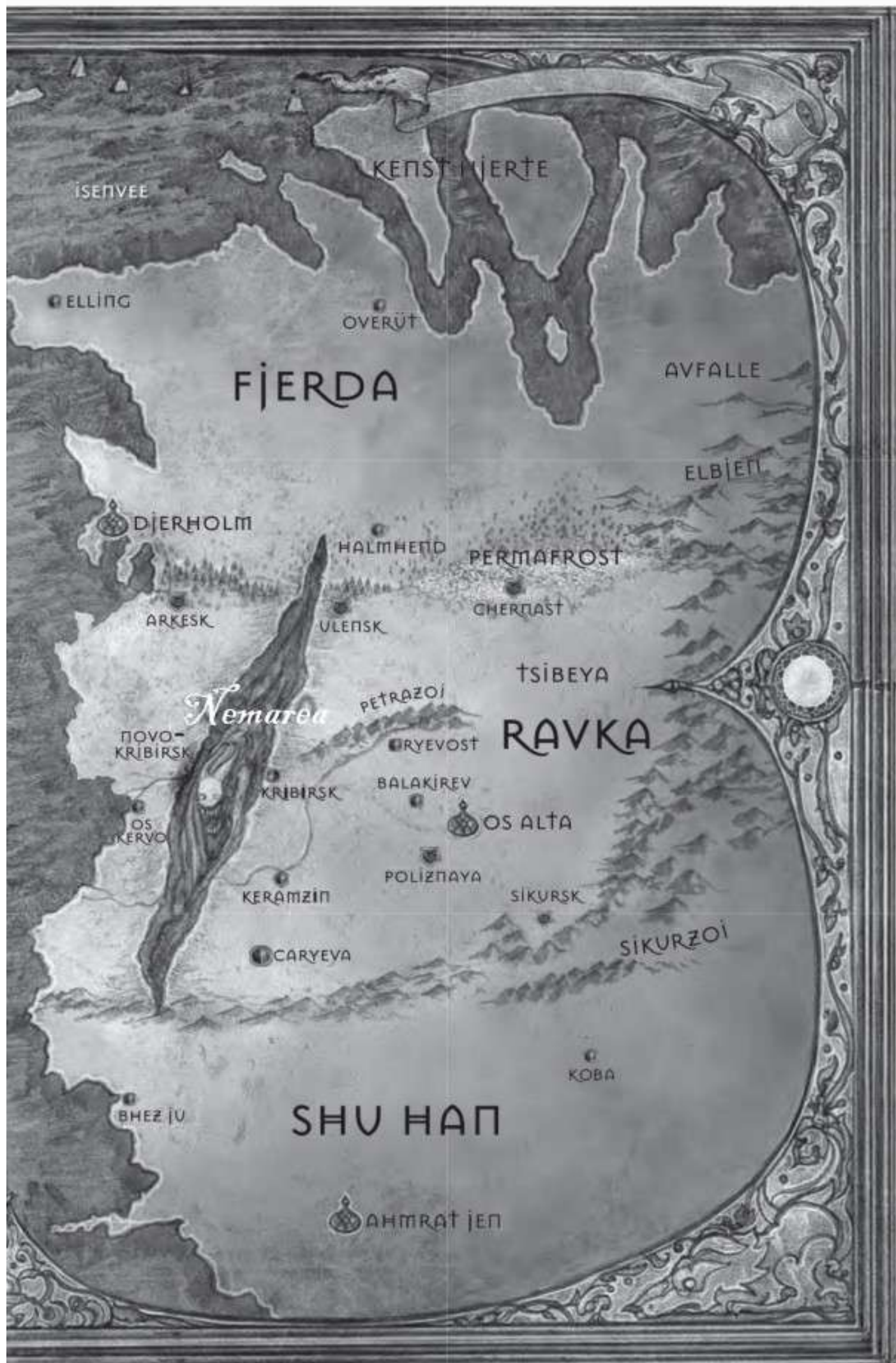
*Marea
adevărată*

KETHERDAM

*Ape
puțin
adânci*

*Țesoniile
Judeice*

Ilustrație de Keith Thompson

IΣEΠVEE

KεΠΣΤΗΠΕΡΤΕ

ELLING

OVERÛT

FJERDA

AVFALLE

ELBIEΠ

DIERHOLM

HALMHEΠD

PERMAFROST

ARKESK

ULEΠSK

CHERPAΣT

Nematoï

PETPAZOI

TSIBEYA

RAVKA

PONO-KRIBIRSK

RYEVOST

OS KERYO

KRIBIRSK

BALAKIREV

OS ALTA

OS KERYO

KERAMZIP

POLIZPAYA

SIKURSK

CARYEVA

SIKURZOI

BHEZ IU

SHU HAN

KOBA

AHMΡAT IEΠ

Înainte

Băiatul și fata visau la nave de multă vreme, dinainte să fi văzut Marea Adevărată. Erau navele din poveștile copilăriei, vase magice cu catarge cioplite din lemn de cedru dulce și cu pânze din fir de aur țesute de fecioare. Echipajele lor erau cohorte de șoareci albi, care cântau și spălau punțile cu cozile lor roz.

Verrhader nu era însă o navă magică, ci un vas comercial kerchian a cărui cală era ticsită cu mei și melasă. Duhnea a trupuri nespălate și a ceapă crudă, despre care echipajul credea că prevenea scorbutul. Marinarii înjurau, scuipeau și jucau cărți pe rații de rom. Pâinea pe care o primeau fata și băiatul era plină de gândaci, iar cabina lor era o cămăruță strâmtă, pe care trebuiau s-o împartă cu alți doi pasageri și cu un butoi de cod în saramură.

Dar nu le păsa. Se obișnuiseră repede cu clinchetele clopotelor care marcau orele, cu țipetele pescărușilor și cu bolboroseala de nedescifrat a kerchienilor. Vasul era regatul lor, iar marea, un enorm șanț de apărare ce ținea dușmanii la distanță.

Băiatul s-a deprins cu viața la bordul navei la fel de repede cum se deprindea cu toate lucrurile noi. A învățat

să facă noduri și să coasă rupturile velelor, iar când i s-au vindecat rănilor, a început să tragă de parâme și odgoane alături de ceilalți marinari, iar la nevoie își dădea jos ghețele și se cățara fără frică pe catarg. Kerchienii se minunau de ușurința cu care zărea delfinii, bancurile de calcani și peștii-tigri cu dungi strălucitoare, de precizia cu care ghicea locul unde avea să iasă la suprafață o balenă, înainte ca spinarea ei lată și noduroasă să despice valurile. Ziceau că s-ar fi îmbogățit dacă ar fi avut măcar o fărâmbă din norocul lui.

În schimb, fata îi neliniștea.

După trei zile pe mare, căpitanul i-a cerut să rămână sub punte cât mai mult cu putință. I-a explicat că era o măsură impusă de superstițiile marinarilor, care credeau că o femeie la bord poate atrage furtuni asupra navei. Și, într-adevăr, așa credeau, dar echipajului i-ar fi prins bine compania unei fete vesele, care spunea glume și se străduia să cânte la fluier.

Această fată stătea uneori tăcută și nemișcată lângă balustrada de la proră, strângându-și eșarfa la gât, împietrită ca o statuie sculptată în lemn alb. Această fată țipa în somn și îi trezea pe marinarii care moșăiau în gabie¹.

Așa că își petrecea zilele bântuind prin pânțele întunecat al navei, numărând butoaiele cu melasă și studiind registrele căpitanului. Noaptea, ieșea cu băiatul pe punte și se strecura la adăpostul brațelor sale, căutând împreună constelații în vastul ocean de stele: Vânătorul, Învățatul, Trei Fii Nesăbuiți, spițele strălucitoare ale Vârtelniței, Palatul de Sud, cu cele șase turnuri înclinate.

¹ Platformă circulară cu balustradă, fixată în vârful catargului, pentru a permite observarea orizontului și manevrarea pânzelor.

Fata îl ținea pe punte cât mai mult cu putință, spunându-i povești și punându-i tot felul de întrebări, întrucât știa că, odată ce o fura somnul, avea să viseze. Uneori, visa oameni țipând în întuneric și nave de nisip despicate în două, cu pânze negre și cu punți pătate de sânge lipicios. Dar cele mai înfricoșătoare erau visele cu un prinț palid care își lipea buzele de gâtul ei, apoi își așeza mâinile pe colierul din coarne de cerb și îi invoca puterea, stârnind o explozie de lumină solară.

Ori de câte ori îl visa, se trezea tremurând și simțea în adâncul ei ecoul propriei sale puteri, iar pielea încă îi era încălzită de lumină.

Băiatul o strângea în brațe și îi șoptea vorbe de alinare, încercând s-o adoarmă la loc.

— E doar un coșmar, îi șoptea el. Într-o bună zi, visele o să înceteze.

Dar băiatul nu înțelegea. Acum, visele erau sigurul loc în care își putea folosi puterea în siguranță. Și fata tânjea după ele.

În ziua când de pe *Verrhader* s-a văzut uscatul, băiatul și fata au stat împreună lângă balustradă, urmărind cum se apropie coasta Novyi Zemului.

Au intrat în port, înaintând printr-o pădure de catarce tocite de vânturi și ploi, cu velele strânse. Erau ancorate acolo goelete elegante și corăbioare dărăpănate de pe coastele stâncoase ale Shu Hanului, nave de război și ambarcațiuni de croazieră, vase comerciale pântecoase și baleniere fjerdane. O galeră uriașă care pleca spre Coloniile Sudice avea arborat un steag cu vârf roșu, ce avertiza că la bordul ei se aflau ucigași. Când a trecut pe lângă vasul lor, fata ar fi putut jura că aude clinchet de lanțuri.

În cele din urmă, *Verrhader* a ajuns lângă dană² și a fost coborâtă pasarela. Docherii și echipajul vasului s-au salutat cu chiote, au legat odgoane și au pregătit încărcătura pentru descărcare.

Băiatul și fata au cercetat cheiurile cu privirea, căutând în mulțime straietele violet purtate de Sfâșie-Inimi, pe cele albastre ale Invocatorilor sau reflexia soarelui în puștile *ravkane*.

Sosise timpul. Băiatul și-a strecurat mâna în mâna fetei. Palma lui era aspră și presărată cu bătăături de la atâta tras de parâme și odgoane. Când au pășit pe podelele cheiului, pământul părea să se lege sub ei.

— *Vaarwel, fentomen!* le-au strigat marinarii râzând.

Băiatul și fata au mers mai departe, făcând primii pași nesiguri în lumea nouă.

Vă implor, s-a rugat fata în gând tuturor sfinților care ar fi putut s-o asculte, ajutați-ne să fim în siguranță aici. Ajutați-ne să ne simțim acasă.

² Porțiune de-a lungul cheiurilor unui port, special amenajată pentru acostarea vaselor.

Capitolul 1

Eram în Cofton de două săptămâni, dar încă se întâmpla să mă rătăcesc. Orașul se afla la vest de coasta Novyi Zemului, la mare distanță de portul unde debarcaserăm. Dar în scurtă vreme aveam să plecăm și mai departe, spre frontiera apuseană a ținuturilor zemenite. Și poate că acolo aveam să ne simțim în siguranță.

M-am uitat pe mica hartă a orașului pe care o desenasem pentru mine și am încercat să-mi identific traseul. Mal și cu mine ne întâlneam în fiecare zi după muncă și mergeam împreună până la hanul unde locuiam, dar în ziua aceea mă rătăcisem complet, pentru că făcusem un ocol să cumpăr de mâncare. Plăcintele cu carne de vițel și varză creață erau înghesuite în geantă și împrăștia un miros ciudat. Negustorul îmi spusese că erau o delicată zemenită, dar aveam îndoieli. Oricum nu conta, pentru că în ultima vreme tot ce mâncam avea gust de leșie.

Mal și cu mine veniserăm la Cofton să ne găsim de lucru și să strângem bani pentru călătoria spre vest. Orașul era centrul comerțului cu *jurda* și era înconjurat de câmpuri cultivate cu aceste flori portocalii, pe care

oamenii le mestecau cu pumnul. În Ravka, *jurda* era un stimulent considerat marfă de lux, dar unii marinari de pe *Verrhader* o foloseau ca să poată sta treji în orele când făceau de cart³. Bărbații zemeniți o consumau vârand florile uscate între buză și gingie. Până și femeile mestecau *jurda*, pe care o țineau în săculețe brodate, atârdate de încheieturile mâinilor. În vitrinele pe lângă care treceam vedeam reclame la diferitele mărci de *jurda*: Frunza Lucioasă, Năluca, Dhoka, Voinicul. Odată, am văzut o fată elegantă, cu o fustă cu volănașe, care s-a aplecat și a scuipat o dâră de zeamă ruginie în una dintre scuipătorile așezate la ușa fiecărui magazin. Mi s-a făcut greață. Era unul dintre obiceiurile zemenite pe care nu le-aș fi putut deprinde niciodată.

Am scos un oftat de ușurare când am ajuns din nou în strada principală. Măcar știam unde eram. Cofton încă nu mi se părea un oraș întru totul real. Avea ceva aspru și nedesăvârșit. Cele mai multe străzi erau nepavate și întotdeauna aveam impresia că toate acele clădiri cu pereți șubrezi de lemn ar fi putut să se prăbușească în orice clipă. Și totuși, nu vedeai nicio casă fără ferestre de sticlă, femeile se îmbrăcau în catifea și dantelă, iar vitrinele magazinelor erau ticsite cu dulciuri, globulețe și tot felul de zorzoane — nu puști, cuțite și tigăi de tablă. Până și cerșetorii aveau pantofi în picioare. Așa arăta o țară când nu era sub asediu.

Când am trecut pe lângă un magazin de spirtoase, am zărit cu coada ochiului un crâmpei de roșu-aprins. *Corporalki*. Am făcut imediat un pas în spate și, cu inima duduindu-mi în piept, m-am ascuns în gangul întunecat

³ Serviciu de patru ore, executat permanent, pe schimburi, de către membrii echipajului.

dintre două clădiri, punând imediat mâna pe pistolul de la șold.

Mai întâi cuțitul, mi-am amintit eu, scoțând pumnalul din mânecă. *Încearcă să nu atragi atenția. Pistolul doar dacă trebuie. Iar puterea numai în caz extrem.* Nu era prima oară când duceam dorul mănușilor meșterite de Fabrikatori, pe care fusesem nevoită să le las în Ravka. Erau incrustate cu bucăți de oglindă și îmi ofereau un mijloc ușor de a-mi orbi adversarii în lupta corp la corp — era o soluție mult mai bună decât să despici pe cineva în două cu Tăietura. Dar, dacă aș fi fost zărită de un Sfâșie-Inimi, n-aș mai fi avut de ales. Erau soldații favoriți ai Întunecatului și mi-ar fi putut opri inima sau mi-ar fi putut strivi plămâni fără ca măcar să mă atingă.

Am așteptat o vreme, cu mâna transpirată pe plăselele pumnalului, iar în cele din urmă am îndrăznit să arunc o privire după colț. Am văzut un car stivuit cu butoaie. Vizitiul se oprise să stea de vorbă cu o femeie a cărei fiică dansa nerăbdătoare lângă ea, fluturându-și fusta stacojie.

Era doar o fetiță. Nu se zărea niciun Corporalki. M-am sprijinit de peretele clădirii și am inspirat adânc, încercând să mă liniștesc.

Nu va fi mereu așa, mi-am spus în sinea mea. *Cu cât vei fi liberă mai multă vreme, cu atât va fi mai ușor.*

Într-o bună zi, aveam să mă trezesc din somn fără să fi fost chinuită de coșmaruri și aveam să merg pe stradă fără frică. Dar până atunci, îmi țineam la îndemână pumnalul șubred, deși mi-ar fi dat mai multă siguranță dacă-aș fi simțit în palmă greutatea fermă a oțelului Grisha.

M-am întors pe strada aglomerată și am apucat repede de capetele eșarfei, strângând-o mai tare. Devenise

un fel de tic. Sub ea se ascundea colierul Morozovei, cel mai puternic amplificator care existase vreodată și, în același timp, singurul semn după care puteam fi identificată. Fără el, aș fi fost doar o refugiată murdară și înfometată din Ravka.

Nu știam cum aveam să mă descurc la sfârșitul iernii, pentru că pe timpul verii nu mai puteam umbla cu eșarfe și nici cu haine cu guler înalt. Dar speram că vara avea să ne prindă departe de orașele aglomerate și de întrebările nedorite. Aveam să fim pe cont propriu pentru prima oară de când fugiserăm din Ravka. Gândul acesta mi-a dat fiori de nerăbdare.

Am traversat strada, ferindu-mă de căruțe și cai, scrutând în continuare mulțimea, convinsă că din clipă în clipă avea să se năpustească asupra mea o ceată de Grisha sau de *oprichniki*. Sau poate niște mercenari din Shu Han, sau asasini fjerdani, sau soldați ai regelui ravkan, sau chiar Întunecatul însuși. Deci erau mulți cei care ar fi putut să ne vâneze. *Să mă vâneze*, m-am corectat eu. Dacă n-aș fi fost eu, Mal ar fi fost în continuare iscoadă în Armata Întâi, nu un dezertor care acum fugea să-și salveze viața.

O amintire mi-a venit brusc în minte: păr negru, ochi cenușii, chipul victorios al Întunecatului din ziua când dezlănțuise puterea Faliei. Dinainte ca eu să-i răpesc victoria.

Era ușor să afli vești în Novyi Zem, dar niciuna nu era bună. Umbla zvonul că Întunecatul reușise cumva să supraviețuiască bătăliei din Falie și că se ascunsese undeva ca să-și refacă forțele înaintea unei noi încercări de a uzurpa tronul Ravkăi. Nu voiam să cred că era posibil, dar știam că nu era bine nici să-l subestimez. Celelalte

zvонuri erau la fel de tulburătoare: lumea zicea că Falia ar fi început să se întindă dincolo de hotarele sale, obligând oamenii din împrejurimi să se refugieze în ținuturile dinspre apus și răsărit; se zvonea și că ar fi apărut un cult închinat sfintei care putea invoca soarele. Nu voiam să mă gândesc la asta. Mal și cu mine aveam o nouă viață acum. Lăsaserăm Ravka în urmă.

Am grăbit pasul și, în scurtă vreme, am ajuns în piața unde mă întâlneam zi de zi cu Mal. L-am zărit sprijinit de buza unei fântâni. Stătea de vorbă cu un prieten zemenit pe care-l cunoscuse la silozul unde lucra. Nu-mi aminteam numele lui... Jep? Sau poate Jef?

Alimentată de patru robinete uriașe, fântâna nu era atât decorativă, cât folositoare — un bazin mare, unde tinerele și slujnicele veneau să spele rufe. Dar niciuna dintre spălătorese nu dădea atenție rufelor. Toate se uitau la Mal cu gura căscată. Și ar fi fost greu să n-o facă. Pentru că Mal renunțase la tunsoarea militară, iar părul începuse să i se onduleze la ceafă. Cămașa i se umezise de la stropii care săreau din fântână și i se lipise de pielea bronzată. Dintr-odată, Mal a dat capul pe spate, râzând de ce spusese prietenul lui, fără să bage de seamă zâmbetele pe care fetele de la fântână i le trimiteau pe furiș.

Cred că-i atât de obișnuit cu ele, că nici măcar nu le mai observă, mi-am spus cu ciudă în sinea mea.

Când m-a văzut, a zâmbit și mi-a făcut cu mâna. Spălătoresele s-au întors spre mine, apoi au schimbat între ele priviri surprinse. Știam ce vedeau: o fată costelivă, palidă la față, cu păr șaten, sârmos și lipsit de strălucire, cu degetele portocalii de la atâta împachetat *jurda*. Nicio dată nu arătasem foarte bine, însă acum eram și slăbită ca

urmare a săptămânilor în care nu-mi folosisem puterea. Nu mâncam și nu dormeam ca lumea, iar coșmarurile nu-mi dădeau pace. Chipurile spălătoarelor spuneau: „Ce caută un băiat ca Mal cu o fată ca ea?”

M-am îndreptat de spate și am încercat să le ignor, iar Mal m-a cuprins cu brațul și m-a strâns la piept.

— Unde-ai fost? m-a întrebat. Începusem să-mi fac griji.

— Am fost atacată de o ceată de urși furioși, i-am șoptit eu, cu capul sprijinit de umărul său.

— Iarăși te-ai rătăcit?

— De unde ți-or fi venind ideile astea?

— Îl ții minte pe Jes, nu? a spus el, făcând semn spre prietenul lui.

— Cum îți merge? m-a întrebat Jes într-o ravkană stricată, întinzându-mi mâna.

Chipul său avea o expresie mult prea sobră.

— Foarte bine, mulțumesc, i-am spus eu în zemenită.

Nu mi-a răspuns la zâmbet, dar m-a bătut ușor pe mână. Clar, Jes era un tip ciudat.

Am mai stat un pic de vorbă tustrei, dar Mal știa că nu mă simțeam în largul meu. Nu-mi plăcea să stau prea mult în văzul lumii. Ne-am luat la revedere și, înainte să plece, Jes mi-a aruncat încă o privire severă și s-a aplecat să-i șoptească ceva lui Mal.

— Ce-a zis? l-am întrebat eu, în timp ce Jes începuse să traverseze piața.

— Ce? Ah, nimic. Vezi că ai polen pe sprâncene, a adăugat Mal, întinzând mâna să mă șteargă.

— Poate că voiam să am polen pe sprâncene.

— Scuze.

Când am plecat de lângă fântână, o spălătoareasă cu o bluză foarte decoltată s-a întors spre noi.

— Dacă te satureai vreodată de piele și os, a strigat ea după Mal, am ceva care s-ar putea să-ți placă.

M-am încordat, iar Mal s-a uitat peste umăr, măsurând-o pe îndelete din cap până-n picioare, apoi i-a zis pe un ton sec:

— Ba nu, n-ai.

Fața spălătoresei a căpătat o nuanță urâtă de roșu, iar celelalte au izbucnit în râs, luând-o peste picior și împrășcând-o cu apă. Am încercat să-mi iau o mină semeață, dar n-am reușit să-mi stăpânesc zâmbetul nătâng care-mi arcuia colțurile gurii.

— Mulțumesc, am îngăimat în timp ce traversam piața, îndreptându-ne spre hanul unde stăteam.

— Pentru ce?

Mi-am dat ochii peste cap:

— Pentru că mi-ai apărat onoarea, nerodule.

Mal m-a tras brusc sub o tendă⁴. Am trăit un moment de spaimă, gândindu-mă că zărise vreun pericol, însă Mal m-a cuprins în brațe, lipindu-și buzele de ale mele.

Când, în cele din urmă, s-a desprins de mine, aveam obrajii încinși și mi se muiaseră picioarele.

— Să știi că nu prea mă interesează să-ți apăi onoarea, mi-a spus el.

— Am înțeles, am bâiguit, sperând că vocea mea abia șoptită nu era foarte caraghioasă.

— În plus, a continuat el, trebuie să profit de fiecare minut înainte să ajungem în Groapă.

Așa botezase Mal hanul unde stăteam. Era aglomerat și murdar și nu ne oferea niciun pic de intimitate, dar era ieftin. Mi-a zâmbit cu obișnuita lui mină impertinentă

⁴ Apărătoare de soare sau de ploaie, sub formă de acoperiș, făcută din pânză.

și m-a tras înapoi în puhoiul de lume de pe stradă. Deși eram frântă de oboseală, acum aveam pasul mult mai ușor. Încă nu mă obișnuisem cu ideea că eram iubiți... Iarăși m-au trecut fiorii. Aproape de frontiera apuseană a Novyi Zemului, n-aveau să fie nici chiriași iscoditori, nici întreruperi nedorite. Mi-a crescut ușor pulsul, fie de teamă, fie de bucurie — nu-mi dădeam seama.

— Și ce ți-a spus Jes? l-am întrebat din nou, când mi-am mai revenit.

— Mi-a zis să am mare grijă de tine.

— Atât?

Mal și-a dres glasul:

— Și... mi-a zis c-o să se roage la Zeul Muncii să-ți vindece boala.

— Ce să-mi vindece?

— S-ar putea să-i fi zis că ai gușă.

— Poftim? am făcut eu și m-am împiedicat.

— Păi, a trebuit să-i explic de ce stai tot timpul cu mâna pe eșarfă.

Am coborât brusc brațul — chiar în clipa aceea, fără să-mi dau seama, îmi strângeam eșarfa.

— Și i-ai zis că am gușă? am șoptit eu cu un aer uluit.

— Trebuia să-i spun ceva. Unde mai pui că-ți dă un aer tragic. Mă-nțelegi... o fată drăguță, cu o umflătură uriașă.

I-am dat un pumn zdravăn în umăr.

— Au! Hei, în unele țări, gușa e considerată foarte elegantă.

— Le plac și eunucii? Pot să te rezolv eu.

— Ce sălbatică ești!

— Gușa mă face arțăgoasă.

Mal a izbucnit în râs, dar am observat că ținea mâna pe pistol. Groapa se afla în una dintre zonele rău famate

ale orașului, și aveam mulți bani la noi — salariile pe care le economisiserăm pentru noua noastră viață. Ne mai trebuiau câteva zile de muncă să strângem suficient cât să lăsăm Coftonul în urmă — zgomotul, aerul plin de polen, teama continuă. Aveam să fim în siguranță într-un ținut unde oamenilor nu le păsa de ce se întâmpla în Ravka, unde Grisha erau foarte puțini și unde nu auzise nimeni de Invocatoarea Soarelui.

Și unde nimeni nu are nevoie de ea. Gândul acesta m-a mâhnit, dar îmi venea tot mai des în ultima vreme. La ce eram eu bună în această țară ciudată? Mal putea să vâneze, să fie iscoadă, să folosească o armă. Singurul lucru pe care îl făcusem bine în viața mea era să fiu Grisha. Îmi era dor să invoc lumină și, cu fiecare zi în care nu-mi foloseam puterea, deveneam din ce în ce mai slabă și mai bolnăvicioasă. Mersul în ritmul lui Mal mă făcea să gâfâi, iar geanta mi se părea o adevărată povară. Eram atât de firavă și de neîndemânatică, încât abia reușeam să-mi păstrez slujba la una dintre fermele care împachetau *jurda*. Nu câștigam cine știe ce, dar insistam să lucrez și eu, să dau o mână de ajutor. Mă simțeam la fel ca în copilărie: Mal cel iscusit și Alina cea neputincioasă.

Dar am îndepărtat repede acest gând. E drept că nu mai eram Invocatoarea Soarelui, dar nu mai eram nici fetița tristă de atunci. Găsisem un mijloc de fi folositoare.

Priveliștea hanului nu mi-a ridicat moralul. Era o clădire cu etaj, care avea urgentă nevoie de un nou strat de vopsea. Dacă dădeai crezare pancartei din fereastră, scrisă în cinci limbi, în Groapă aveai parte de băi calde și de paturi fără căpușe. Dar, când am încercat cada și patul, mi-am dat seama că era o pancartă mincinoasă, oricum

ai fi tradus-o. Totuși, cu Mal alături, nu mi se părea chiar atât de rău.

Am urcat treptele lăsate și am intrat în cârciuma care ocupa mare parte din parter. Era o încăpere liniștită și tăcută, prin comparație cu zarva străzii prăfuite. La ora aceea, de obicei vedeai câțiva muncitori care stăteau la mesele pătate și își beau banii câștigați peste zi, dar acum nu era înăuntru decât proprietarul posomorât, care stătea în picioare în spatele tejghelei.

Era un imigrant din Kerch, care îmi lăsase impresia că nu-i suporta pe ravkani. Sau poate doar credea că Mal și cu mine eram hoți. Veniserăm acolo în urmă cu două săptămâni, murdari și zdrențăroși, fără niciun bagaj și fără niciun alt mijloc de a plăti chiria în afară de o agrafă de aur pe care probabil se gândea că o furaserăm. Dar asta nu-l împiedicase s-o primească în schimbul unui pat îngust într-o cameră pe care o împărțeam cu alți șase chiriași.

Când am ajuns în dreptul lui, a trântit cheia camerei pe tejghea și a împins-o spre noi înainte să i-o cerem. Era legată de un os de găină sculptat — încă un detaliu încântător.

În kerchiana stricată învățată de la marinarii de pe *Verrhader*, Mal i-a cerut proprietarului un urcior de apă caldă să ne spălăm.

— Plătește, a mormăit kerchianul vânjos, cu păr rar și dinți portocalii de la atâta mestecat *jurda*.

Am băgat de seamă că era transpirat. Deși nu era o zi foarte călduroasă, buza de deasupra îi era presărată cu picături de sudoare.

M-am uitat la el peste umăr în timp ce porneam cu Mal spre scara din celălalt capăt al cârciumii pustii.

Proprietarul încă ne urmărea cu privirea, ținând mâinile încrucișate pe piept și mijind ochii ca niște mărgele. Ceva din expresia lui mi-a încordat nervii la maximum.

Am șovăit o clipă la baza scării:

— Individul ăsta chiar nu ne suportă.

— Nu, a spus Mal, pășind pe prima treaptă, dar îi plac banii noștri. Și o să plecăm de aici în câteva zile.

M-am străduit să-mi alung neliniștea. Fusesem agitată întreaga după-amiază.

— Bine, am mormăit eu, pornind în urma lui. Dar, pentru orice eventualitate, cum se zice „ești un dobitoc“ în kerchiană?

— *Jer ven azel.*

— Serios?

Mal a izbucnit în râs:

— Primul lucru pe care-l înveți de la marinari e cum să înjuri.

Etajul hanului era considerabil mai dărăpănat decât încăperile de la parter. Covorul era tocit și decolorat, iar holul întunecos duhnea a varză și a tutun. Ușile de la camere erau toate închise și din spatele lor nu se auzea niciun zgomot. Era o tăcere ciudată. Poate că toată lumea era plecată.

Singura lumină venea dinspre fereastra soioasă de la capătul holului. În timp ce Mal se străduia să descuie ușa, m-am uitat prin geamul murdar la căruțele și trăsurile care treceau huruind pe sub fereastră. Pe cealaltă parte a străzii, un bărbat stătea sub un balcon, cu privirea ațintită spre etajul hanului. Se trăgea de guler și de mâneci, ca și când hainele de pe el ar fi fost noi și nu i-ar fi stat bine. Ochii lui s-au întâlnit cu ai mei prin geam, dar a întors imediat capul în altă parte.